

दानिएलचे पुस्तक - एकोणचाळीसावा क्रमांक

भविष्यसूचक वस्त्रपटाचे उलगडणे: विल्यम मिलर यांचे स्वप्न आणि शेवटच्या दिवसांत मूलभूत सत्यांचे पुनर्स्थापन

Jeff Pippenger
2024-01-03

आपण अंतिम दिवसांत विल्यम मिलर यांच्या स्वप्नाच्या भविष्यसूचक अनुप्रयोगाचा विचार करित आहोत, जिथे सर्व भविष्यवाण्यांना त्यांची परिपूर्ण पूर्तता प्राप्त होते. मिलर यांच्या स्वप्नात मिलर यांच्या सेवाकार्यातून एकत्रित करण्यात आलेल्या अॅडव्हेंटिझमच्या पायाभूत सत्यांचा शोध, स्थापना, नकार, गाडून टाकणे आणि पुनर्स्थापना यांची ओळख पटते. ही पायाभूत सत्ये 1798 मध्ये उन्मोचित करण्यात आलेल्या सत्यांचे प्रतिनिधित्व करित होती. त्या सत्यांचे प्रतिनिधित्व उलै नदीच्या दर्शनाने केले आहे. Early Writings या पुस्तकात नोंदविल्याप्रमाणे, मिलर यांचे स्वप्न हे त्यांचे दुसरे स्वप्न होते, आणि जसे मिलर स्वतः नबुखदनेस्सर यांचे प्रतिरूप होते, तसेच त्या स्वप्नाचे प्रतिरूप नबुखदनेस्सर यांच्या दुसऱ्या स्वप्नात पूर्वीच दिसून आले होते.

मागील लेखांनी हे प्रदर्शित केले आहे की पशूचे हृदय धारण करून "सात काळ" जगलेल्या नबुखदनेस्सराच्या जीवनाचा शेवट प्रतीकात्मकरीत्या इ.स. १७९८ मध्ये झाला. त्यानंतर त्याचे राज्य पुनर्स्थापित करण्यात आले, आणि प्रथमच नबुखदनेस्सर पूर्णतः परिवर्तित मनुष्याचे प्रतिनिधित्व करू लागला. "अंतकाळाच्या" दृष्टीने, इ.स. १७९८ मध्ये त्याने "ज्ञानी" यांचे प्रतिनिधित्व केले. तसेच, बाबेलचा पहिला राजा म्हणून नबुखदनेस्सरावर आलेल्या "सात काळांच्या" न्यायाने बाबेलच्या शेवटच्या राजा बेलशस्सराच्या पंचवीसशे वीस (mene, mene, tekel, upharsin) या न्यायाचे प्रतिरूप दर्शविले, हेही आपण ओळखले आहे.

"बाबेलच्या शेवटच्या अधिपतीवर, जसा प्रतिरूपरित्या तिच्या पहिल्यावर आला होता, तसाच दैवी प्रहरीचा हा न्यायवचन आला होता: 'हे राजा, ... तुला असे सांगण्यात येते; राज्य तुझ्यापासून निघून गेले आहे.' दानियेल 4:31." Prophets and Kings, 533.

बहीण व्हाइट यांनी बेलशस्सरला त्याच्या न्यायाच्या घडीत "मूर्ख राजा" असे संबोधले. नबुखदनेस्सराच्या न्यायाच्या घडीच्या समाप्तीवेळी तो "शहाणा राजा" दर्शवितो, कारण "सात वेळा" या न्यायामुळे त्याला लाभ झाला; परंतु बेलशस्सर, इतिहास माहीत असूनही, त्या लाभास स्वीकारण्यास नकार देत राहिला.

"परंतु बेलशस्सरच्या करमणुकीच्या प्रेमाने आणि आत्मगौरवाच्या वृत्तीने त्याने कधीही विसरू नयेत असे धडे पुसून टाकले; आणि त्याने नेबुखदनेस्सरवर विलक्षण न्यायनिर्णय आणणाऱ्या पापांसारखीच पापे केली. त्याच्यावर कृपापूर्वक बहाल करण्यात आलेल्या संधी त्याने वाया घालवल्या, आणि सत्याची ओळख करून घेण्यासाठी आपल्या आवाक्यात असलेल्या संधींचा उपयोग करण्याकडे त्याने दुर्लक्ष केले. 'तारण पावण्यासाठी मला काय करावे लागेल?' हा प्रश्न त्या महान पण मूर्ख राजाने उदासीनतेने टाळून गेला." Bible Echo, April 25, 1898.

नबुखदनेस्सर हा 1798 मधील "शहाण्यांचा" एक प्रतीक आहे, जे शेवटच्या काळी ज्ञानाच्या वाढीचा अर्थ समजून घेतात.

"त्याचे गर्विष्ठ उद्गार त्याच्या ओठांवरून अद्याप पूर्ण निघूनही गेले नव्हते, तोच स्वर्गातून आलेल्या एका वाणीने त्याला सांगितले की देवाने नेमलेला न्यायाचा समय आला आहे. एका क्षणात त्याची बुद्धी हिरावून घेण्यात आली, आणि तो पशूसारखा झाला. सात वर्षे तो अशा प्रकारे अधःपतित अवस्थेत राहिला. या कालावधीच्या शेवटी त्याची बुद्धी त्याला पुन्हा प्राप्त झाली; आणि मग स्वर्गातील महान देवाकडे नम्रतेने दृष्टि उंचावून त्याने या शिक्षेमध्ये दैवी हस्त ओळखला, आणि त्याला पुन्हा त्याचे राज्यासन प्राप्त झाले.

“एका सार्वजनिक जाहीरनाम्यात, राजा नबुखदनेस्सराने आपला अपराध मान्य केला, आणि त्याच्या पुनर्स्थापनेत प्रकट झालेल्या देवाच्या महान दयेची कबुली दिली. पवित्र इतिहासात नोंद झालेल्या त्याच्या जीवनातील ही शेवटची कृती होती.” Review and Herald, February 1, 1881.

नबुखदनेस्सराच्या “सात काळांच्या” शेवटी त्याने एक सार्वजनिक जाहीरनामा केला, ज्यामध्ये एक सार्वजनिक कबुलीही अंतर्भूत होती. नबुखदनेस्सराप्रमाणे मिलर १७९८ मधील “शहाण्यांचे” प्रतीक आहे, जे अंतकाळी ज्ञानाच्या वाढीचा अर्थ समजतात. त्या दोघांनाही दोन स्वप्ने पडली, आणि त्यांच्या अनुक्रमे दुसऱ्या स्वप्नांत प्रतीकात्मक रीतीने “सात काळ” ओळखले जातात. “सात काळ” हा एक संक्रमणबिंदू दर्शवितो, हे पूर्वीच्या लेखांमध्ये दाखवून देण्यात आले आहे.

१७९८ मध्ये, नबुखदनेस्सर आपल्या गर्विष्ठ अवस्थेतून ज्ञानींच्या अवस्थेकडे झालेल्या संक्रमणाचे चिन्ह ठरतो. त्यामध्ये त्याची सार्वजनिक कबुलीही समाविष्ट होती. १७९८ हे बायबलमधील भविष्यवाणीतील पाचव्या आणि सहाव्या राज्यांमधील संक्रमणबिंदूही होते. तसेच, त्याने पहिल्या देवदूताच्या आगमनाचाही निर्देश केला, आणि अशा रीतीने एका नव्या व्यवस्थेची सुरुवात दर्शविली; कारण येऊ घातलेल्या न्यायाचा इशारा बायबलमधील भविष्यवाणीतील पाचव्या राज्याला त्याची घातक जखम प्राप्त होईपर्यंत दिला जाऊ शकत नव्हता.

“हा संदेश स्वतःच या चळवळीची घडण ज्या काळी व्हावयाची आहे त्या वेळेविषयी प्रकाश टाकतो. तो ‘सर्वकाळाचा सुवार्ता’ याचा एक भाग असल्याचे घोषित केले आहे; आणि तो न्यायाच्या आरंभीची घोषणा करतो. तारणाचा संदेश सर्व युगांत प्रचारिला गेला आहे; परंतु हा संदेश सुवार्तेचा असा एक भाग आहे की जो केवळ शेवटच्या दिवसांतच घोषित केला जाऊ शकत होता, कारण तेव्हाच न्यायाची वेळ आली आहे हे सत्य ठरत होते. भविष्यवाण्या न्यायाच्या आरंभीपर्यंत पोहोचविणाऱ्या घटनांचा एक क्रम सादर करतात. हे विशेषतः दानिएलाच्या पुस्तकाविषयी खरे आहे. परंतु त्याच्या भविष्यवाणीतील जो भाग शेवटच्या दिवसांशी संबंधित होता, तो ‘अंतकाळापर्यंत’ बंद करून शिक्कामोर्तब करावा, अशी आज्ञा दानिएलास देण्यात आली होती. या काळापर्यंत आपण पोहोचेपर्यंत, या भविष्यवाण्यांच्या पूर्ततेवर आधारलेला न्यायाविषयीचा संदेश घोषित केला जाऊ शकत नव्हता. परंतु अंतकाळी, असे संदेष्टा म्हणतो, ‘पुष्कळ लोक इकडे तिकडे धावतील, आणि ज्ञान वाढेल.’ दानिएल 12:4.”

प्रेषित पौलाने मंडळीला आपल्या काळात ख्रिस्ताच्या आगमनाची अपेक्षा करू नये असा इशारा दिला. तो म्हणतो, “तो दिवस येणार नाही, जोपर्यंत प्रथम धर्मत्याग होत नाही आणि पापाचा मनुष्य प्रगट होत नाही.” 2 थेस्सलनीकाकरांस 2:3. महान धर्मत्यागानंतर, आणि “पापाचा मनुष्य” याच्या राज्याच्या दीर्घ काळानंतरच, आपण आपल्या प्रभूच्या आगमनाची अपेक्षा करू शकतो. “पापाचा मनुष्य,” ज्याला “अधर्माचे रहस्य,” “विनाशाचा पुत्र,” आणि “तो दुष्ट” असेही संबोधिले आहे, तो पोपसत्तेचे प्रतिनिधित्व करतो; आणि भविष्यवाणीत पूर्वकथन केल्याप्रमाणे, तिने 1260 वर्षे आपले प्रभुत्व टिकवून ठेवावयाचे होते. हा कालखंड 1798 मध्ये समाप्त झाला. त्या वेळेपूर्वी ख्रिस्ताचे आगमन होऊ शकत नव्हते. पौलाचा हा इशारा संपूर्ण ख्रिस्ती युगावर 1798 या वर्षापर्यंत लागू होतो. त्या काळानंतरच ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनाचा संदेश घोषित केला जाणे अपेक्षित आहे.

“असा संदेश पूर्वीच्या युगांत कधीही दिला गेला नव्हता. आपण पाहिले आहे त्याप्रमाणे, पौलाने त्याची घोषणा केली नाही; त्याने आपल्या बंधूंना प्रभूच्या आगमनासाठी त्या वेळी अजूनही फार दूर असलेल्या भविष्यकाळाकडे निर्देशित केले. सुधारकांनीही त्याची घोषणा केली नाही. मार्टिन ल्यूथरने न्यायनिवाडा आपल्या काळापासून सुमारे तीनशे वर्षे भविष्यकाळात असल्याचे मानले. परंतु 1798 पासून दानिएलचे पुस्तक उघड करण्यात आले आहे, भविष्यवाण्यांचे ज्ञान वाढले आहे, आणि अनेकांनी समीप असलेल्या न्यायनिवाड्याचा गंभीर संदेश घोषित केला आहे.” The Great Controversy, 356.

१७९८ मध्ये तारणकार्यातील एका नव्या व्यवस्थेचा प्रारंभ झाला, आणि त्या नव्या व्यवस्थेने १८४४ मध्ये आरंभ होणाऱ्या आणखी एका व्यवस्थेची चेतावणी दिली. त्या व्यवस्थाबदलाच्या वेळी, एक दार बंद होईल, आणि एक दार

उघडले जाईल.

आणि फिलाडेल्फिया येथील मंडळीच्या दूताला लिही; जो पवित्र आहे, जो सत्य आहे, ज्याच्याकडे दावीदाची किल्ली आहे, जो उघडतो आणि कोणीही बंद करीत नाही; आणि जो बंद करतो आणि कोणीही उघडीत नाही; तो असे म्हणतो: मला तुझी कृत्ये ठारूक आहेत; पाहा, मी तुझ्यापुढे एक उघडे दार ठेविले आहे, आणि ते कोणीही बंद करू शकत नाही; कारण तुझ्याजवळ थोडे सामर्थ्य आहे, आणि तू माझे वचन पाळले आहेस, आणि माझ्या नावाचा इन्कार केला नाहीस. प्रकटीकरण ३:७, ८.

दार उघडणे हे एका नव्या व्यवस्थाकालाचे चिन्ह आहे. इ.स.पू. 723 पासून इ.स. 1798 पर्यंत पूर्ण झालेल्या पहिल्या संतापाच्या समाप्तीवर, इ.स. 1798 मध्ये राज्यांचे आणि संदेशाचे व्यवस्थाकालीन परिवर्तन झाले. तसेच, इ.स.पू. 677 पासून इ.स. 1844 पर्यंत पूर्ण झालेल्या शेवटच्या संतापाच्या समाप्तीवर, इ.स. 1844 मध्येही व्यवस्थाकालीन परिवर्तन झाले. इ.स. 1798 मध्ये, निकट येत असलेल्या न्यायाचा इशारा देणाऱ्या पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचा व्यवस्थाकाल आला होता. नबुखदनेस्सर आणि मिलर या दोघांचेही प्रतिनिधित्व “शहाणे” असे करण्यात आले आहे, “अंतकाळी,” जेव्हा “दार” पहिल्या देवदूताच्या संदेशाच्या आंतरिक व्यवस्थाकालासाठी उघडले गेले आणि समुद्रातील पशूपासून भूमीतील पशूपर्यंतच्या बाह्य व्यवस्थाकालीन परिवर्तनासाठीही उघडले गेले. 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी परमपवित्र स्थानी जाणारे दार उघडले गेले, तेव्हा पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचा व्यवस्थाकाल पूर्ण झाला; आणि तिसऱ्या देवदूताचा व्यवस्थाकाल व तपासणीचा न्याय आला.

मिलरचे दुसरे स्वप्न 1798 मध्ये एक द्वार उघडले गेले तेव्हा सुरू होते, आणि ते त्या “दोन साक्षीदारांच्या” संक्रमणकाळात एक द्वार उघडले गेले तेव्हा समाप्त होते, ज्यांना मध्यरात्रीच्या घोषणेचा संदेश घोषित करण्यासाठी पुन्हा जिवंत करण्यात आले. भविष्यवाणीच्या दृष्टीने नबुखदनेस्सर आणि मिलर या दोघांनीही 1798 मध्ये समुद्रातील पशूच्या राज्यापासून पृथ्वीवरील पशूच्या राज्याकडे झालेल्या संक्रमणाचे प्रतिनिधित्व केले. 1844 मधील तपास न्यायाच्या समीप येण्याची आणि आगमनाची घोषणा या दोघांनीही दर्शविली. 1798 आणि 1844 हे, लेवीयकांड छब्बीस मध्ये मांडल्याप्रमाणे, “सात काळांच्या” अवधीत पूर्ण झालेल्या, देवाने आपल्या लोकांविरुद्ध व्यक्त केलेल्या पहिल्या आणि शेवटच्या “क्रोधकालांचा” समारोप दर्शवितात. 1798 ते 1844 या दरम्यानची सेहेचाळीस वर्षे त्या आध्यात्मिक मंदिराच्या उभारणीचे प्रतिनिधित्व करतात, ज्याकडे कराराचा दूत 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी अकस्मात आला, जेव्हा ख्रिस्त पवित्रस्थानातून परमपवित्रस्थानात गेला.

1798 आणि 1844 ही वर्षे “सात काळां”द्वारे चिन्हित झालेल्या संक्रमणांना (एकापेक्षा अधिक) ओळखून देतात. 1856 मध्ये मिलराइट फिलाडेल्फियन अॅडव्हेंटिझमकडून मिलराइट लाओडिसियन अॅडव्हेंटिझमकडे झालेल्या संक्रमणालाही “सात काळां”विषयीच्या ज्ञानवृद्धीने चिन्हित केले होते; हे ज्ञान नंतर 1863 मध्ये नाकारण्यात आले. 1798 मध्ये दानिएलच्या पुस्तकातून ज्ञानाची वाढ झाली होती; त्यात लेवीयविधी अध्याय 26 मधील तेच “सात काळ” समाविष्ट होते, जे मिलराइट फिलाडेल्फियन अॅडव्हेंटिझमच्या शेवटी नाकारले जाणार होते.

पहिल्या देवदूताच्या चळवळीचे फिलाडेल्फियाहून लौदिकीयेपर्यंत झालेले संक्रमण १८५६ ते १८६३ या सात वर्षांनी दर्शविले गेले. लौदिकीयेचा संदेश १८५६ मध्ये आला, आणि सात वर्षांच्या काळात उघड करण्यात आलेल्या “seven times” या नव्या प्रकाशाने तीन-टप्प्यांची परीक्षेची प्रक्रिया निर्माण केली, ज्यात १८६३ मध्ये अॅडव्हेंटिझम अपयशी ठरला. “seven times” चा प्रकाश स्वीकारावा किंवा नाकारावा, यासाठी सात वर्षे देण्यात आली. मिलराइट फिलाडेल्फियन अॅडव्हेंटिझमपासून मिलराइट लौदिकीयेच्या अॅडव्हेंटिझमपर्यंत झालेल्या चळवळीच्या संक्रमणाने शेवटी क्रमाच्या उलटफेरीचे प्रतिरूप दर्शविले आहे—म्हणजे तिसऱ्या देवदूताच्या लौदिकीयेच्या चळवळीपासून तिसऱ्या देवदूताच्या फिलाडेल्फियन चळवळीपर्यंतचे संक्रमण.

यशयाच्या पासष्ट वर्षांच्या भविष्यवाणीत, इस्राएलच्या उत्तरेकडील आणि त्यानंतर दक्षिणेकडील राज्यांविरुद्ध देवाच्या पहिल्या व शेवटच्या क्रोधाचा आरंभ चिन्हित होतो.

कारण सीरियाचे मस्तक दमास्कस आहे, आणि दमास्कसचे मस्तक रेजीन आहे; आणि पासष्ट वर्षांच्या आत एफ्राईम असा मोडला जाईल की तो लोक राहणार नाही. यशया ७:८.

यशयाहाची पासष्ट वर्षांची भविष्यवाणी इ.स.पूर्व ७४२ मध्ये देण्यात आली होती, आणि पासष्ट वर्षांच्या आत उत्तरेकडील राज्य नाहीसे होणार होते. इ.स.पूर्व ७४२ नंतर एकोणीस वर्षांनी, म्हणजे इ.स.पूर्व ७२३ मध्ये, उत्तरेकडील राज्य अशूरकडून गुलामगिरीत नेले गेले. त्या पासष्ट वर्षांच्या समाप्तीला दक्षिणेकडील राज्याचा संताप इ.स.पूर्व ६७७ मध्ये आरंभ झाला, जेव्हा मनश्शेला बाबिलोनी लोकांनी बंदिवान करून नेले. म्हणून ती पासष्ट वर्षे प्रथम उत्तरेकडील राज्याच्या पहिल्या बंदिवासापर्यंतचा एकोणीस वर्षांचा कालखंड दर्शवितात, आणि त्यानंतर मनश्शेच्या बंदिवासापर्यंतची आणखी सेहेचाळीस वर्षे दर्शवितात.

त्या भविष्यवाण्या त्यांच्या-त्यांच्या पूर्णतेस १७९८, १८४४ आणि १८६३ मध्ये पोहोचल्या. १७९८ मध्ये, पहिल्या देवदूताच्या आगमनाने तारणाच्या संदेशामध्ये एक अंतर्गत संक्रमण घडले, आणि बायबलातील भविष्यवाणीतील राज्यांमध्येही एक बाह्य संक्रमण घडले. १८४४ मध्ये, तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाने पवित्र स्थानाकडे जाणारे दार बंद झाले आणि तपासणीचा न्याय सुरू झाला, त्यामुळे तारणाच्या संदेशामध्ये एक अंतर्गत संक्रमण घडले. १८६३ मध्ये, पृथ्वीवरील पशूची दोन्ही शिंगे दोन वर्गांत विभागली गेल्यामुळे एक बाह्य बदल घडला.

रिपब्लिकन शिंग दोन राजकीय पक्षांत विभागले गेले, जे त्यानंतरपासून भूमिपशूच्या इतिहासावर प्रभुत्व गाजवणार होते. प्रोटेस्टंट शिंग दोन धर्मत्यागी प्रकटीकरणांत विभागले गेले: एक पक्ष स्वतःला प्रोटेस्टंट म्हणवून घेत होता आणि सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाचे पालन करित असल्याचा दावा करित होता; आणि दुसरा वर्ग स्वतःला प्रोटेस्टंट म्हणवीत होता, परंतु सूर्याच्या दिवसाला आपल्या निवडलेल्या उपासनेच्या दिवसा म्हणून मान्यता देत होता.

त्या इतिहासात, काळोख्या युगांतून उदयास आलेल्या प्रोटेस्टंट शिंगाची ११ ऑगस्ट, १८४० पासून २२ ऑक्टोबर, १८४४ पर्यंत परीक्षा झाली; आणि त्या परीक्षेच्या प्रक्रियेत ते अपयशी ठरले व रविवार पाळणाऱ्या प्रोटेस्टंट लोकांपासून रविवार पाळणाऱ्या धर्मत्यागी प्रोटेस्टंट लोकांमध्ये त्याचे रूपांतर झाले.

१८४४ मध्ये स्थापन व ओळख प्राप्त झालेल्या खऱ्या प्रोटेस्टंट शिंगाच्या इतिहासात, १८५६ पासून १८६३ पर्यंत एक परीक्षेची प्रक्रिया घडून आली. त्यानंतर खरे शब्बाथ पाळणारे प्रोटेस्टंट शिंग फिलाडेल्फियाहून लाओदिकीया येथे संक्रमण पावले, तसेच खऱ्या शब्बाथ पाळणाऱ्या प्रोटेस्टंट लोकांपासून शब्बाथ पाळणाऱ्या धर्मत्यागी प्रोटेस्टंट शिंगाकडेही संक्रमण झाले. "सात वेळा" याचा संबंध १७९८, १८४४, १८५६ आणि १८६३ यांच्याशी आहे. "सात वेळा" हे संक्रमणबिंदूशी संबंधित असे एक प्रतीक आहे, आणि हे सत्य अनेक साक्षीदारांच्या आधारावर स्थापित झालेले आहे.

१७९८ मध्ये "सात वेळा" याविषयीच्या ज्ञानात वाढ झाली, कारण मिलर यांनी शोधलेली अगदी पहिली वेळ-भविष्यवाणी ही नेमकी तीच सत्यता होती. १८६३ पर्यंत ते सत्य नाकारले गेले होते; अशा रीतीने यशया अध्याय सातमध्ये मांडलेल्या भविष्यवाणीतील पासष्ट वर्षांच्या समाप्तीच्या कालखंडाचा निष्कर्ष ओळखला जातो.

संपूर्ण दोन हजार पाचशे वीस वर्षांच्या भविष्यवाणीस आरंभी आणि समाप्तीला प्रत्येकी पासष्ट वर्षांचा असा उलट-प्रतिमा, आरशातील प्रतिबिंबासारखा कालावधी आहे. समाप्तीच्या आरंभीची पासष्ट वर्षे (1798), जी भविष्यवाणी देण्यात आली त्या इ.स.पू. 742 मधील आरंभीच्या आरंभीच्या पासष्ट वर्षांनी प्रतिरूपित केली होती, त्या काळात "सात वेळा" यांविषयी ज्ञानवृद्धी झाली; आणि हेच "शहाणे" मिलराइटांनी समजून जाहीर केले. समाप्तीच्या समाप्तीतील पासष्ट वर्षांच्या शेवटी, म्हणजे 1863 मध्ये, याच सत्याविषयी आणखी एक ज्ञानवृद्धी झाली, जी अखेरीस खऱ्या प्रोटेस्टंट शिंगाच्या अलीकडेच मुकुटधारी झालेल्या "याजकांनी" नाकारली.

ज्ञानाच्या अभावामुळे माझे लोक नष्ट झाले आहेत; कारण तू ज्ञान नाकारले आहेस, म्हणून मीही तुला नाकारून, म्हणजे तू माझ्यासाठी याजक राहणार नाहीस; आणि तू आपल्या देवाचा नियम विसरला आहेस म्हणून, मीही तुझ्या मुलांना विसरीन. होशेय ४:६.

दानियेलाचे पुस्तक उघडले जाते तेव्हा ज्ञानात होणारी वाढ “सात काळांशी” संबंधित आहे; म्हणून ती केवळ संक्रमणबिंदूचेच प्रतीक नाही, तर भविष्यसूचक संदेश उघड होण्याचेही प्रतीक आहे.

१८ जुलै २०२० रोजी पहिल्या निराशेसह आणखी एक संक्रमण सुरू झाले; याचाने “विलंबाचा काळ” आरंभ केला आणि प्रकटीकरण अध्याय अकरामध्ये वर्णिलेल्या त्या साडेतीन दिवसांच्या प्रारंभास चिन्हांकित केले, जेव्हा दोन साक्षीदार सदोम व इजिप्त या महानगराच्या रस्त्यावर मृतावस्थेत पडलेले होते.

१८ जुलै २०२० हा तीन-साडेतीन प्रतीकात्मक दिवसांचा (एक “सात वेळा”) आरंभ दर्शवितो, ज्याचे चित्रण १८५६ ते १८६३ या इतिहासाद्वारे करण्यात आले होते. हे दोन्ही कालखंड “सात वेळा” यांची प्रतीके आहेत. हे दोन्ही कालखंड व्यवस्था-विभागातील बदल (एक संक्रमण) दर्शवितात. हे दोन्ही कालखंड “सात वेळा” यांच्याशी संबंधित ज्ञानवृद्धीचे प्रतिनिधित्व करतात.

बाबेलच्या राज्यापासून मेदो-फारसच्या राज्याकडे संक्रमण होत असलेल्या काळात दानिएलने लेवीयविवरण अध्याय २६ मधील प्रार्थना केली; अशा रीतीने लेवीयविवरण अध्याय २६ मधील ती प्रार्थना अंतिम दिवसांच्या संक्रमणाची एक मार्गखून म्हणून ओळखली जाते. मिलरच्या स्वप्नात, “scattering” या शब्दाच्या सात उल्लेखांच्या शेवटी, मिलर रडतो आणि प्रार्थनाही करतो. ते रडणे त्या बिंदूची खून करते जेव्हा यहूदाच्या वंशाचा सिंह (मातीच्या ब्रशचा मनुष्य) मुद्रांकित केलेला संदेश उघडतो.

मिलरची प्रार्थना दानिएलची लेवीयविधी अध्याय २६ मधील “सात काळ” यांच्याशी संबंधित प्रार्थना दर्शविते, आणि ती मिलरच्या स्वप्नात दार व खिडक्या उघडल्या गेल्या तेव्हा घडते. परंतु दानिएलची, अध्याय ९ मधील प्रार्थना, अध्याय २ मधील दानिएलच्या प्रार्थनेशीही सुसंगत आहे. तसेच ती नबुखदनेस्सरच्या त्याच्या “सात काळांच्या” समाप्तीवरील अंगीकाराच्या प्रार्थनेशीही सुसंगत आहे.

म्हणून मिलरची प्रार्थना लेवीयविवरण अध्याय सव्वीसातील प्रार्थनेद्वारे दर्शविण्यात आली होती; ती सार्वजनिक अंगीकाराची प्रार्थना आणि शेवटचे भविष्यसूचक गूढ उघड करण्याची विनंती करणारी प्रार्थना होती, कारण सर्व भविष्यवाणी शेवटच्या दिवसांचे चित्रण करते. म्हणून दानियेल अध्याय दोनमधील गुपित हे उघड केले जाणारे शेवटचे गुपित दर्शविते. मिलरची प्रार्थना, त्याच्या स्वप्नात, त्याच्या खोलीतील रत्नांबाबत घडून आलेल्या घृणास्पद कृत्यांविषयी चिंतेची आणि धार्मिक संतापाची प्रार्थना होती. त्याची चिंता यहजेकेल अध्याय नऊमधील, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या काळात, निश्वास टाकणारे आणि आक्रोश करणारे यांच्याद्वारे दर्शविण्यात आली होती.

मिलरने पाहिले की सत्ये क्रमाक्रमाने बनावट शिकवणींनी गाडली जात होती, आणि शेवटी अशी स्थिती आली की पेटीच (म्हणजेच स्वतः बायबल) नष्ट करण्यात आली. मिलरच्या पेटीचा नाश अँडव्हॅंटेजमच्या तिसऱ्या पिढीत झाला, जेव्हा किंग जेम्स बायबल बाजूला सारून बायबलच्या आधुनिक, भ्रष्ट, कॅथोलिक-आधारित आवृत्त्या स्वीकारण्याची एक हेतुपुरस्सर चळवळ उभी राहिली.

मिलर रडला, नंतर त्याने प्रार्थना केली, आणि लगेच एक दार उघडले गेले, आणि सर्व लोक निघून गेले. त्यानंतर धूळ-झाडणारा मनुष्य (यहूदाच्या वंशाचा सिंह) आत आला, त्याने खिडक्या उघडल्या आणि स्वच्छ करण्यास सुरुवात केली. मग मिलरने विखुरलेल्या रत्नांविषयी आपली चिंता व्यक्त केली, आणि धूळ-झाडणाऱ्या त्या मनुष्याने तो त्या रत्नांची काळजी घेईल, असे वचन दिले. धूळ-झाडणाऱ्या त्या मनुष्याच्या स्वच्छतेच्या कार्यातील गडबडीत, मिलरने क्षणभर आपले डोळे मिटले, आणि जेव्हा त्याने डोळे उघडले, तेव्हा कचरा नाहीसा झाला होता. रत्ने खोलीभर विखुरलेली होती, आणि मग धूळ-झाडणाऱ्या त्या मनुष्याने मोठी पेटी मेजावर ठेवली, रत्ने गोळा केली व ती त्या पेटीत टाकली आणि म्हणाला, “या आणि पाहा.”

“येऊन पाहा” हा वाक्प्रचार एखादे सत्य नुकतेच उघडण्यात आले आहे, याचे प्रतीक आहे. मिलरसाठी उघडण्यात आलेले हे सत्य अंतिम सत्य आहे, कारण पुढे घडणारी गोष्ट म्हणजे “घोष” येथे मिलरचे जागृत होणे होय, जे मोठ्या आक्रंदनाचे प्रतिनिधित्व करते. मिलराइटांच्या इतिहासात मध्यरात्रीच्या हाकेचा संदेश प्राप्त करणारा मिलर हा शेवटचा

होता, आणि स्वप्नात त्याला जागृत करणाऱ्या त्या घोषाच्या अगदी आधी त्याने एका क्षणासाठी आपले डोळे मिटले. बायबलमधील "एक क्षण" आणि "डोळे" यांचा उल्लेख करणारा एकमेव उतारा पहिल्या पुनरुत्थानाची ओळख करून देतो.

पाहा, मी तुम्हांला एक रहस्य दाखवितो; आपण सर्व जण निजणार नाही, परंतु आपण सर्व बदलले जाऊ, एका क्षणात, डोळ्यांच्या पापणी लवते न लवते तोच, शेवटच्या तुरईच्या वेळी; कारण तुरई वाजेल, आणि मेलेले अविनाशी स्वरूपात उठविले जातील, आणि आपण बदलले जाऊ. कारण या नाशवानाने अविनाश धारण केले पाहिजे, आणि या मर्त्याने अमरत्व धारण केले पाहिजे. १ करिंथकरांस १५:५१-५३.

प्रकटीकरण अध्याय अकरामध्ये दर्शविल्याप्रमाणे, तिसऱ्या देवदूताच्या लाओदिकीया चळवळीचे तिसऱ्या देवदूताच्या फिलाडेल्फिया चळवळीत होणाऱ्या संक्रमणाच्या इतिहासात, मिलर हा मध्यरात्रीच्या घोषणेचा संदेश स्वीकारणाऱ्या शहाण्या कुमारिकांतील अगदी शेवटचा प्रतिनिधी ठरतो. तो संदेश सर्वप्रथम ज्यांनी स्वीकारला, ते अत्यंत आध्यात्मिक होते.

"ही ती मध्यरात्रीची आरोळी होती, जिने दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाला सामर्थ्य द्यावयाचे होते. निरुत्साहित संतांना जागृत करण्यासाठी आणि त्यांच्या समोरील महान कार्यासाठी त्यांना तयार करण्यासाठी स्वर्गातून देवदूत पाठविले गेले. सर्वात प्रतिभावान मनुष्य हे हा संदेश प्रथम स्वीकारणारे नव्हते. नम्र व समर्पित लोकांकडे देवदूत पाठविण्यात आले, आणि 'पहा, वर येत आहे; त्याला भेटावयास बाहेर पडा!' ही आरोळी उठविण्यास त्यांनी त्यांना प्रवृत्त केले. ज्यांच्यावर ही आरोळी सोपविण्यात आली होती त्यांनी घाई केली, आणि पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याने संदेश घोषित केला व आपल्या निरुत्साहित बंधूंना जागृत केले. हे कार्य मनुष्यांच्या बुद्धी व विद्वत्तेवर उभे नव्हते, तर देवाच्या सामर्थ्यावर उभे होते; आणि ज्यांनी ही आरोळी ऐकली त्या त्याच्या संतांना तिचा प्रतिकार करता आला नाही. सर्वात आध्यात्मिक लोकांनी हा संदेश प्रथम स्वीकारला, आणि जे पूर्वी कार्यात अग्रणी होते ते हा संदेश स्वीकारणारे व 'पहा, वर येत आहे; त्याला भेटावयास बाहेर पडा!' ही आरोळी अधिक प्रबळ करणारे शेवटचे ठरले." Early Writings, 238.

प्रकटीकरण अध्याय अकरातील साडेतीन प्रतीकात्मक दिवसांच्या शेवटी, यहेज्केल अध्याय सदतीसमध्ये दर्शविलेल्या दोन संदेशांपैकी पहिला संदेश घोषित केला जातो. पहिला संदेश मृत आणि विखुरलेली हाडे एकत्र आणतो, परंतु ती अद्याप मृतच असतात. हा संदेश "अरण्यात" आक्रोश करणाऱ्या वाणीने सादर केला गेला; यावरून हे ओळखले जाते की यहेज्केलचा संदेश साडेतीन प्रतीकात्मक दिवस समाप्त होण्यापूर्वीच सुरू होतो. ते साडेतीन दिवस "अरण्याचे" प्रतिनिधित्व करतात, आणि याच "अरण्यातून" हा संदेश घोषित केला जातो. "अरण्य" हे "सात काळांचे" देखील प्रतीक आहे, जे संक्रमण व उन्मोचन दर्शविते आणि परीक्षेची एक प्रक्रिया आरंभ करते.

मिलराइट इतिहासातील मध्यरात्रीच्या हाकेच्या उदाहरणाद्वारे संदेशाचा क्रमिक विकास आणि त्याचे क्रमिक ग्रहण असे दोन्ही दिसून येतात. वाळवंटात पुकार करणाऱ्या आवाजाचा संदेश सर्वात आध्यात्मिक लोकांनी प्रथम स्वीकारला, आणि अॅडव्हेंटिझमचे इतिहासकार २२ ऑक्टोबर, १८४४ च्या अगदी काही दिवस आधी विल्यम मिलर यांनी लिहिलेल्या एका पत्राकडे निर्देश करतात, ज्यात मिलर साक्ष देतात की त्यांनी शेवटी सॅम्युएल स्नो यांच्या मध्यरात्रीच्या हाकेचा संदेश समजून घेतला व स्वीकारला.

"प्रिय बंधु Himes: मला सातव्या महिन्यामध्ये अशी एक महिमा दिसत आहे, जी मी यापूर्वी कधीही पाहिली नव्हती. जरी प्रभूने मला दीड वर्षापूर्वी सातव्या महिन्याच्या प्रतीकात्मक अर्थाचे दर्शन घडविले होते, तरीही त्या प्रतीकांची सामर्थ्यपूर्ण अभिव्यक्ती मला पूर्णपणे जाणवली नव्हती. आता, प्रभूच्या नावाला धन्य म्हटले जावो, मला शास्त्रांमध्ये असे एक सौंदर्य, एक सुसंगती, आणि एकमत दिसत आहे, ज्यासाठी मी फार काळ प्रार्थना केली होती, परंतु आजपर्यंत ते मला दिसले नव्हते. हे माझ्या आत्म्या, प्रभूचे आभार मान. माझे डोळे उघडण्यात जे साधन झाले त्या Brother Snow, Brother Storrs, आणि इतरांवर आशीर्वाद असो. मी जवळजवळ घरी पोहोचलो आहे. महिमा! महिमा! महिमा! महिमा!" William Miller, Signs of the Times, October 16, 1844.

मिलरच्या स्वप्नात जसे दर्शविले आहे, तसे मध्यरात्रीच्या आरोळीच्या इतिहासाची पुनरावृत्ती होत असताना, मिलरने एका क्षणासाठी आपले डोळे मिटले. अशा रीतीने, “एका क्षणात, डोळा मिचकावण्याइतक्या वेळात, शेवटच्या तुतारीच्या वेळी: कारण तुतारी वाजेल, आणि मेलेले उठविले जातील.” मिलरच्या स्वप्नात तो मध्यरात्रीच्या आरोळीचा संदेश शेवटी स्वीकारणाऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करतो, जसे त्याने आपल्या स्वतःच्या इतिहासात केले. तो त्यांचेदेखील प्रतिनिधित्व करतो जे अखेरीस तो संदेश स्वीकारतात, अगदी त्या आधी, जेव्हा धूळ झाडणारा मनुष्य विखुरलेले रत्ने गोळा करून त्यांना मोठ्या पेटीत टाकतो. प्रकटीकरण अध्याय अकरा मध्ये, यहेज्केलच्या दुसऱ्या संदेशाला शेवटी स्वीकारणारे—जो इस्लामच्या चार वाऱ्यांचा संदेश आहे, आणि जो शिक्कामोर्तब करण्याचाही संदेश आहे—ते असे करतात अगदी सात तुताऱ्यांपैकी शेवटची तुतारी वाजण्याच्या थोडे आधी, जी “तिसऱ्या धिक्काराची” तुतारी आहे. “एका क्षणात, डोळा मिचकावण्याइतक्या वेळात, शेवटच्या तुतारीच्या वेळी: कारण तुतारी वाजेल, आणि मेलेले अविनाशी म्हणून उठविले जातील, आणि आपण बदलले जाऊ.” (1 Corinthians 15:52)

हा उतारा दुसऱ्या आगमनाच्या वेळी घडणाऱ्या पहिल्या पुनरुत्थानाची ओळख करून देतो; परंतु प्रकटीकरण अध्याय अकरामधील महान भूकंपाच्या तासात घडणारे मृत, कोरड्या हाडांचे (दोन साक्षीदारांचे) पुनरुत्थानही आहे. त्या भूकंपाच्या “तासात” सात कर्ण्यांपैकी शेवटचा कर्ण वाजतो, आणि रस्त्यात पडून असलेले मृत साक्षीदार पुन्हा जिवंत केले जातात—लाओदिकीयेकर म्हणून नव्हे, तर फिलाडेल्फियेकर म्हणून; कारण तिसऱ्या धिक्काराच्या कर्ण्यावर त्या दोन साक्षीदारांवर शिक्का मारला गेलेला असतो आणि ते अविनाशी असे रूपांतरित केले जातात, कारण ते पुन्हा कधीही पाप करणार नाहीत. मिलर हा त्या संदेशास स्वीकारणारा शेवटचा व्यक्ती दर्शवितो, जो दोन साक्षीदारांना जीवन देतो; तो संदेश म्हणजे इस्लामच्या चार वाऱ्यांचा संदेश आहे, आणि तोच शिक्कामोर्तब करण्याचा संदेश आहे.

त्या रणशिंगाचा नाद सदोम व मिसर यांच्या रस्त्यावर विखुरलेल्या मृत, कोरड्या हाडांपैकी शेवटच्यांनाही उठवितो. मिलरने पाहिले की सत्ये बनावट सिद्धांतांद्वारे क्रमाक्रमाने दफन केली जात होती. अखेरीस मिलर रडला; अशा रीतीने त्याने त्या काळाची खूण केली, जेव्हा उलगडण्यास आरंभ होणार होता, कारण ते उलगडणे ही एक प्रगतिशील प्रक्रिया आहे. ते उलगडणे साडेतीन दिवसांच्या अंतिम कालखंडात आरंभ झाले.

मिलर रडल्यानंतर, मुद्रांकित पुस्तकाचे शिक्के उघडण्याचा अधिकार ज्याच्याकडे होता तो कथानकात प्रवेशला. मिलरच्या स्वप्नात तो म्हणजे “डर्ट ब्रश मॅन” होता. त्यानंतर मिलरने प्रार्थना केली, आणि तत्क्षणी एक दार उघडले; हे त्या बिंदूचे चिन्ह होते जिथे तिसऱ्या देवदूताची लाओदिकीय चळवळ तिसऱ्या देवदूताच्या फिलाडेल्फियाई चळवळीकडे संक्रमण करणार होती. त्याची प्रार्थना लेवीयविधी अध्याय सव्वीसची प्रार्थना होती; ती अंतिम भविष्यसूचक गुपिताच्या समजासाठीची प्रार्थना होती, तसेच त्या बंडखोरीची सार्वजनिक कबुली होती ज्यामुळे दोन साक्षीदारांवर साडेतीन दिवस आले; ती येहेज्केल अध्याय नऊमध्ये ज्यांच्यावर शिक्का मारला गेला आहे त्यांची प्रार्थना होती.

प्रार्थनेनंतर ख्रिस्त (धूळ-झाडू माणूस) आत आला आणि खोली स्वच्छ करू लागला. धूळ-झाडू माणसाच्या स्वच्छतेच्या कार्याच्या शेवटी, मिलरने क्षणभर डोळे मिटले; याने त्या कालखंडाचा शेवट दर्शविला ज्यामध्ये मेलेल्या कोरड्या हाडांचे पुनरुत्थान होणार होते. त्यानंतर धूळ-झाडू माणसाने मिलरच्या खोलीतील विखुरलेले रत्ने गोळा केली आणि ती एका नवीन, अधिक मोठ्या शवपेटीत ठेवली, जी मिलरच्या खोलीच्या मध्यभागी असलेल्या एका मेजावर ठेवलेली होती, जसे ते दोन साक्षी ध्वज म्हणून उंचावले जातात. ध्वज म्हणून ते मग देवाच्या दुसऱ्या कळपाला, जो अजूनही बाबेलमध्ये आहे, “या आणि पाहा” असे आवाहन करतात—तो संदेश, जो यहूदाच्या वंशाच्या सिंहाने आत्ताच त्या नवीन, अधिक मोठ्या शवपेटीत टाकला आहे.

पुढील लेखात आपण १७९८ मध्ये उघड करण्यात आलेल्या दानियेलाच्या पुस्तकातील सत्यांचे प्रतीक म्हणून उलई नदीच्या दर्शनाचा विचार सुरू करू. त्या विचारापूर्वी आम्ही संदर्भासाठी काही मुद्दे आधीच स्थापित केले आहेत. पहिला मुद्दा असा की मिलेराइटांचा संदेश परिपूर्ण होता (त्याच्या वाढीच्या त्या टप्प्यावर), परंतु अपूर्ण होता. तो तीन नव्हे, तर दोन उजाड करणाऱ्या सत्तांच्या चौकटीत ठेवण्यात आला होता. दुसरा मुद्दा असा की जेव्हा मिलरचे स्वप्न

मूलभूत सत्यांच्या अंतिम पुनर्स्थापनेची ओळख करून देते, तेव्हा ती मूलभूत सत्ये त्यांच्या मूळ गौरवापेक्षा “दहापट अधिक तेजस्वी” असतात. तिसरा मुद्दा असा की पहिल्या देवदूताची चळवळ (मिलेराइट चळवळ) तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीत पुनरावृत्त होते, परंतु काही महत्त्वाच्या अटींसह. प्रतीक म्हणून मिलेराइट फिलाडेल्फियावासी होते; ते परिवर्तित नबुखदनेस्सर होते, परंतु शेवटी आणि दुर्दैवाने त्यांनी १८६३ मध्ये “यरीहो पुन्हा बांधले.”

तिसऱ्या देवदूताची चळवळ लाओदिकीयेकर म्हणून सुरू झाली, ज्यांना परिवर्तनाची गरज होती; परंतु अखेरीस ते यरीहोच्या अंतिम विनाशात सहभागी होतील (अंतिम दिवसांतील यरीहो).

“तारणहार पितृपुरुषांनी व संदेष्ट्यांनी जे सांगितले होते ते रद्द करण्यासाठी आला नव्हता; कारण त्या प्रतिनिधिक पुरुषांद्वारे तो स्वतःच बोलला होता. देवाच्या वचनातील सर्व सत्ये त्याच्याकडूनच आली होती. परंतु ही अमूल्य रत्ने खोल्या जडणघडणीत बसविण्यात आली होती. त्यांच्या मौल्यवान प्रकाशाचा उपयोग भ्रांतीची सेवा करण्यासाठी केला गेला होता. देवाची इच्छा होती की ती भ्रांतीच्या त्या जडणघडणीतून काढून टाकली जावीत आणि सत्याच्या चौकटीत पुन्हा बसविली जावीत. हे कार्य केवळ दैवी हातानेच साध्य होऊ शकत होते. भ्रांतीशी संबंध आल्यामुळे सत्य देव आणि मनुष्य यांच्या शत्रूच्या हेतूची सेवा करीत होते. ख्रिस्त ते अशा ठिकाणी स्थापित करण्यासाठी आला होता, जिथे ते देवाचे गौरव करील आणि मानवजातीच्या तारणाचे कार्य करील.” *The Desire of Ages*, 287.